

Arrest

nr. 175 087 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. D' HANIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op X in X. U bent soenniet van Arabische origine. U heeft steeds gewoond op hetzelfde adres in de El-Qahirawijk.

Sinds 1 april 2012 werkte u als administratief medewerker voor de militaire inlichtingendienst 'Directoraat van de militaire inlichtingen- en veiligheidsdienst', in de graad van 1e soldaat. Tijdens uw werk voelde u zich steeds onder druk gezet omwille van het feit dat u soenniet bent. Op 23 oktober 2012 werd u door drie gewapende mannen ontvoerd terwijl u op weg van het werk naar huis was. De mannen namen u mee in hun wagen. Gedurende tien dagen werd u vastgehouden en gemarteld. U dacht dat deze mannen lid waren van een sjiitische bende. Enkel toen uw vader USD 50 000 losgeld betaalde, liet

men u vrij. U was er slecht aan toe en moest verschillende operaties ondergaan. U verbleef gedurende enkele maanden in het ziekenhuis en in totaal was u tien maanden onder medische behandeling.

Op 26 augustus 2013 hervatte u uw werk. U werd overgeplaatst van Bagdad naar Basra. Daar werd het voor u op uw werk nog moeilijker. In die periode werd ook uw auto vernietigd.

Toen u eind februari 2015 met verlof thuis was, vond u in uw tuin een dreigbrief getekend door Asa'ib Ahl al-Haq. In de brief stond onder andere dat u hen vergiffenis moest vragen en uw job moest verlaten. Tot twee maal toe diende u een verzoek tot ontslag in, maar dit werd telkens afgewezen.

Op 3 juni 2015 was u opnieuw met verlof thuis, maar u keerde niet meer terug naar uw werk. U bleef nog een aantal dagen in Bagdad en daarna vertrok u naar het noorden van Irak. Op 18 juni 2015 verliet u Irak. In juli 2015 vernam u nog via uw vader dat u bij verstek veroordeeld was tot 1 jaar cel voor desertie. Op 29 juli kwam u aan in België, waar u op 30 juli asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas toonde u op uw gsm twee foto's van uzelf als militair, aan een tank en aan een helikopter. Verder legt u volgende kopieën neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een woonstkaart, een rantsoenkaart en een kopie van een medisch document. Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u ook een foto neer van een gewonde man op bed en een kopie van een militaire pas.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen bevatten een heel aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Bovendien blijft u erg vaag over een aantal belangrijke evenementen die de aanleiding vormen voor uw vlucht.

Vooreerst kan gewezen worden op het feit dat u stelt dat u uw job bij de Iraakse overheid heeft verkregen dankzij de tussenkomst van parlementslid Mohammad al Seihoud. U zou naar het zuiden van het land zijn gereisd en zou de volksvertegenwoordiger ervan overtuigd hebben om u op te nemen in de lijst van personen die hij aan een job kon helpen (CGVS, gehoorverslag pag.3-4). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze Mohammad al Seihoud een voornaam lid is van de partij van Nouri al Maliki, de voormalige premier die wel eens omschreven wordt als een sjiitische 'hardliner' en waarvan gesteld wordt dat hij welbewust de sjiitische milities heeft aangemoedigd. Dat u, als soenniet, uitgerekend door tussenkomst van een lid van de sjiitische 'State of Law' alliantie tot het Iraakse veiligheidsapparaat werd toegelaten, is opmerkelijk. Dat u schijnbaar het vertrouwen geniet van een parlementslid van deze beweging (al beweert u dat u niet weet tot welke partij al Seihoud behoort en stelt u dat u uw aanstelling geregeld heeft via een tussenpersoon en na veel smeken) roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u na uw toetreding tot het overheidsapparaat vrijwel onmiddellijk bedreigingen en intimidaties begon te ontvangen van sjiieten en leden van sjiitische milities als Asa'ib Ahl al-Haq (die overigens nauw verbonden is met al Maliki).

Vervolgens kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt betreffende de gebeurtenissen die zich in 2012 afspeelden.

Zo is het opmerkelijk dat u, hoewel u zegt ontvoerd te zijn geweest en gedurende tien dagen opgesloten en gemarteld, er geen idee van hebt wie uw ontvoerders waren. Enkel op basis van hun accent wist u te zeggen dat het om een sjiitische militie ging (CGVS, gehoorverslag 1 pag. 7). Of deze ontvoering al dan niet iets te maken had met uw werkzaamheden, zegt u niet te weten (CGVS, gehoorverslag 1 pag. 9). Dit is opmerkelijk: het kan immers aangenomen worden dat het u tijdens de tien dagen dat u gevangen zou hebben gezeten duidelijk zou zijn geworden of u enkel voor losgeld dan wel omwille van politieke/etnische motieven werd gevangen. Tijdens het tweede interview ziet u wel een reden: eerst en vooral uw godsdienst, en wat het nog erger maakte was uw werk (CGVS tweede gehoorverslag pag. 6). U legt ook tegengestelde verklaringen af over de kamer waarin u gedurende tien dagen werd opgesloten. Tijdens het eerste interview zegt u dat die kamer een raam had, met zicht op de tuin. Het raam zelf had een rooster van ijzer, met een gordijn. Voor de rest was de kamer volledig leeg, behalve een lamp. Er was ook geen bed (CGVS gehoorverslag 1 pag. 7). Tijdens het tweede interview zegt u dat het een kamer was met een bedovertrek en dat de vensters gesloten waren met houten panelen. De ramen waren volgens u helemaal dicht. Wanneer u wordt gevraagd of er een bed was, ontkent u dit. Geconfronteerd met uw vorige opmerking dat er een bedovertrek in de kamer lag, weet u niets meer te zeggen dan dat u het zich niet meer herinnert en dat het heel lang geleden is. Het al dan niet aanwezig zijn van een bed en het al dan niet gesloten zijn van een raam zijn evenwel geen kleine details voor iemand die tien dagen in een ruimte heeft opgesloten gezeten. Ook over het al dan niet gebruiken van het toilet legt u tegenstelde verklaringen af. Tijdens het eerste interview zegt u dat u moest vragen om naar de WC te gaan. Tijdens het tweede interview zegt u eerst dat het toilet buiten was, maar dat u er niet naar toe mocht gaan. Pas als u er uitdrukkelijk om gevraagd wordt, zegt u dat u dit toch kon vragen (CGVS eerste gehoorverslag pag. 7 en tweede gehoorverslag pag. 5).

Verder legt u ook tegengestelde verklaringen af over het moment waarop het losgeld betaald werd en wanneer u vervolgens werd vrijgelaten. Tijdens het eerste interview zegt u dat uw vader het losgeld betaalde en dat u zeven dagen later op straat werd gegooid. Tijdens het tweede interview zegt u te zijn vrijgelaten een of twee dagen nadat het losgeld werd betaald. Geconfronteerd met deze tegenstelling zegt u enkel dat u het niet precies weet (CGVS eerste gehoorverslag pag. 7 en tweede gehoorverslag pag. 6).

U vertelt ook dat u geen klacht of aangifte kon doen bij de overheid (CGVS eerste gehoorverslag pag. 7), terwijl u later zelf aangeeft dat de politie langs kwam in het ziekenhuis en dat een PV tegen onbekenden werd opgesteld (CGVS eerste gehoorverslag pag. 8). Over uw verblijf in het ziekenhuis zegt u overigens bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u gedurende drie of vier maanden in het ziekenhuis hebt verbleven, en dat u nadien nog zeven maanden behandeling heeft gehad (behandelingen en operaties). Op het CGVS zei u dan weer (eerste gehoorverslag pag. 8) gans omgekeerd dat u zeven maanden in het ziekenhuis bleef en daarna nog drie maanden onder behandeling was van een dokter. Hoewel u aangeeft op het CGVS dat u tijdens die zeven maanden af en toe werd ontslagen, gaat het hier toch om een tegengestelde interpretatie van uw medische opvolging.

In 2013 zou u vervolgens opnieuw zijn gaan werken voor de overheid, tot u in 2015 omwille van dit werk bedreigd werd en het land tengevolge deze bedreigingen diende te ontvluchten. Uw verklaringen over deze bedreigingen zijn evenwel weinig geloofwaardig.

Zo blijft u zeer vaag over de dreigbrief die u eind februari 2015 zou hebben ontvangen. U kan niet precies zeggen wat erin staat (CGVS eerste gehoorverslag pag. 10), wat men nochtans wel kan verwachten aangezien de brief de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vlucht. U geeft enkel de betekenis mee, nl. dat u naar hen moet gaan en daar vergiffenis vragen en uw werk verlaten. Tijdens het tweede interview zegt u gans anders dat in de brief stond geschreven: "Maak dat je weg bent, want je bent atheïst" en voegt toe dat ze u en uw ganse familie gaan vermoorden als u niet het land verlaat. En verder: "Ofwel gaan we u vermoorden, ofwel laat je je werk. En het land ook verlaten" (CGVS eerste gehoorverslag pag. 10 en tweede gehoorverslag pag. 7). Dat u dermate van elkaar afwijkende en vage verklaringen moet afleggen over de brief die de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land zou gevormd hebben, is hoogst eigenaardig. Als u wordt gevraagd om preciezer te zijn, antwoordt u enkel dat u het echt niet meer weet (CGVS tweede gehoorverslag pag. 7). Dit mag zeer erg verbazen.

Vervolgens bent u ook tegenstrijdig als het gaat over de afzender van de dreigbrief. Tijdens het eerste interview bent u duidelijk en zegt u dat de dreigbrief gestempeld was door Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH) (CGVS eerste gehoorverslag pag. 9). Tijdens het tweede interview zegt u eerst dat u niet weet van wie de brief was. Gevraagd van wie de brief afkomstig was, zegt u dat er veel bendes en milities zijn, u het niet precies weet maar dat het wellicht van AAH was aangezien zij "dominant zijn". Verder gevraagd of 'AAH' effectief op de brief stond, stelt u dat hun logo inderdaad op de brief stond, om dit meteen te nuanceren en te zeggen dat het ofwel het logo van AAH ofwel dat van Kata'ib was. Dit alles is bijzonder opmerkelijk. Deze dreigbrief betreft de reden waarom u in 2015 het land zou hebben verlaten. Dat u dermate vage en van elkaar afwijkende verklaringen over deze brief aflegt, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid ervan.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u overigens vreemd genoeg de dreigbrief die u in 2015 zou hebben ontvangen niet vermeld. Wel herhaalt u daar een aantal keren dat u bedreigd werd door terroristische organisaties en dat men het ook gemunt had op uw jongere broer A.. U heeft het dus over een ontvoering in 2012 en een bomaanslag anderhalf jaar geleden, maar over de problemen met sjiïeten in 2015 rept u met geen woord. Op het CGVS rept u dan weer met geen woord over A..

Verder legt u tegengestelde verklaringen af over het feit of u na het aantreffen van de dreigbrief al dan niet dadelijk terug bent gaan werken. Op de vraag of u gewoon terug ging werken, zegt u dat u niet terug ging werken en dat u iemand zocht om uw ontslag te aanvaarden (CGVS eerste gehoorverslag pag. 9). Even later zegt u dan weer dat u besloot om niet meer te gaan werken toen uw tweede verzoek tot ontslag werd afgewezen op 17 mei 2015. U ging nog terug en het laatste verlof dat u pakte was op 3 juni 2015 (CGVS eerste gehoorverslag pag. 10). Dit alles is weinig coherent.

Ook over uw vertrek uit Bagdad legt u tegengestelde verklaringen af. Op het CGVS zegt u in het begin van het gehoor dat u er in totaal zeven dagen over gedaan heeft om van Bagdad naar Turkije te gaan, en dat u in deze periode vijf dagen in het noorden van het land heeft verbleven (CGVS eerste gehoorverslag pag. 6). Tijdens het tweede gehoor stelt u dan weer dat u "ongeveer vijftien dagen, meer dan twee weken" in het noorden van het land verbleef (CGVS tweede gehoorverslag pag. 4).

Aanvankelijk zegt u ook dat u in het noorden bij de smokkelaar verbleven heeft (CGVS eerste gehoorverslag pag. 6 en tweede gehoorverslag pag. 4), later zegt u dat u er een paar dagen bij familie bent gebleven en de rest bij vrienden en kennissen (CGVS eerste gehoorverslag pag. 10). Dit alles is weinig coherent.

Evenzo is het opmerkelijk dat u niet eens kan zeggen waar in het noorden u al die tijd verbleven heeft. In het eerste interview zegt u dat dit in Erbil was (CGVS eerste gehoorverslag pag. 6), tijdens het eerste interview twijfelt u tussen Suleimaniya of Erbil. Uw uitleg voor deze twijfel is enkel dat u het noorden niet zo goed kent, want het was de eerste keer dat u naar het noorden ging. Dat u niet weet of u in Suleimaniya dan wel Erbil verbleef, is evenwel hoogst merkwaardig.

Dat u werkelijk op illegale wijze het land diende te verlaten, kan dan ook erg betwijfeld worden.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u het land deden ontvluchten weinig geloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn ook uw verklaringen omtrent de redenen van uw desertie en uw eigenlijke desertie evenmin geloofwaardig. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u bij verstek tot 1 jaar gevangenisstraf veroordeeld bent wegens desertie. U kan hierover bovendien geen stukken voorleggen. Artikel 105 van de Iraakse militaire strafprocedurewet bepaalt nochtans dat er een gratis kopie verkregen kan worden van het vonnis. Aan uw verklaring dat uw vader enkel heeft afgetekend voor ontvangst van het bericht van de veroordeling (CGVS gehoorverslag pag. 10), kan ook weinig geloof worden gehecht. Zo beweert u op het CGVS dat u via uw vader vernam dat u bij verstek werd veroordeeld, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken zegt dat u dit via een vriend vernomen heeft. Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4 §2 a en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt wijzigen deze vaststellingen niet. De foto's van uzelf als militair en de kopie van uw militaire badge tonen hoogstens aan dat u lid van het leger zou zijn geweest. De foto op het ziekbed toont ook niet aan dat u gefolterd zou zijn geweest tijdens een ontvoering. Hetzelfde geldt voor het medisch attest van het ziekenhuis, dat zich niet uitspreekt over de oorzaak van de verwondingen en bovendien slechts een kopie is. De kopieën van het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart, de rantsoenkaart en de woonstkaart van uw vader veranderen hier niets aan. Wat uw documenten betreft moet verder nog opgemerkt worden dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw nationaliteitsbewijs zich op dat moment nog bij uw ouders in Irak bevond (verklaring DVZ punt 25) terwijl u bij het CGVS verklaart dat het stuk verloren ging in de zee tijdens uw komst naar Europa (CGVS gehoorverslag p.6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn opleiding, zijn intellectueel vermogen, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen. Hij stelt dat hij in België leeft zonder familie en dat hij trauma's heeft opgelopen na zijn vasthouding in Irak. Betreffende de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn ontvoering, de kamer waarin hij werd vastgehouden en het moment van zijn vrijlating, verwijst verzoeker naar het opgelopen trauma en de beperkte herinneringen die hij aan deze woelige periode heeft overgehouden. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State waaruit volgens hem blijkt dat het feit dat een gegeven tijdens een gehoor wordt vermeld en tijdens een ander gehoor niet, nog niet zorgt voor een tegenstrijdigheid en dat niet alle gevallen van weglating ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld. Verzoeker vermeldt tevens de bewijzen die hij bijbracht, namelijk de foto's en fotokopieën die bewijswaarde hebben gezien het bewijs vrij is. Hij stelt dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden.

Betreffende inhoud van de dreigbrief stelt verzoeker dat hij zich wel degelijk bedreigd voelde en meent hij dat hij wel een gegronde en geloofwaardige vrees kan aantonen voor zijn leven en persoonlijke integriteit, los van de brieven en enkel op basis van zijn verhaal en zijn afkomst. Betreffende zijn vertrek uit Bagdad, stelt verzoeker dat hij omwille van zijn gebrekkige opleiding, relatief jonge leeftijd en de traumatische gebeurtenissen zijn verhaal niet voldoende coherent kan weergeven.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat hij uit de motivering in de bestreden beslissing niet kan afleiden op basis van welke van zijn verklaringen verweerder zou hebben afgeleid dat hij geen risico loopt ingeval van terugkeer naar Bagdad, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht. Hij herinnert aan de bedreiging en foltering die hij moest ondergaan. Hij wijst erop dat door verweerder werd bevestigd dat de veiligheidssituatie in Irak zeer slecht is.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 11 augustus 2012 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en het document *"Irak. Vrijwillige terugkeer"* van 24 juni 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 19 augustus 2016 samen met een aanvullende nota het document *"Irak. Vrijwillige terugkeer"* van 24 juni 2016 en de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2016 samen met een aanvullende nota het document *"Musings on Iraq. Security in Iraq, Aug 8-14, 2016"* van 16 augustus 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij zich op zijn werk als eerste soldaat en administratief medewerker voor de militaire inlichtingendienst "Directoraat van de militaire inlichtingen- en veiligheidsdienst" onder druk gezet voelde als soenniet. Hij stelt dat hij op 23 oktober 2012 werd ontvoerd door gewapende mannen, tien dagen werd vastgehouden en gemarteld en vrijkwam na de betaling van losgeld door zijn vader. In 2015 kreeg hij een dreigbrief, waarop hij zijn land van herkomst verliet na een verblijf in Noord-Irak.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de wijze waarop hij aan zijn werk bij het Iraakse leger is geraakt, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) de personen die hem in 2012 ontvoerden, (b) over de kamer waarin hij werd opgesloten, (c) het moment waarop hij werd vrijgelaten, en (d) zijn medische opvolging na de ontvoering, (iii) hij slechts vage verklaringen kan afleggen over de dreigbrief die hij in 2015 zou hebben ontvangen, (iv) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) de afzender van de dreigbrief, die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet vermeldde, (b) het feit of hij na de dreigbrief onmiddellijk terug ging werken, en (c) zijn vertrek uit Bagdad en zijn verblijf in Noord-Irak, (v) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat deserteurs in Irak niet onevenredig of disproportioneel worden bestraft door de Iraakse autoriteiten, en (vi) de door hem bijgebrachte documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift tracht verzoeker de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door erop te wijzen dat hij een trauma heeft opgelopen en dat hij slechts beperkte herinneringen heeft overgehouden aan deze woelige periode uit zijn leven. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig medisch of psychologisch attest bij te brengen waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd zou kunnen blijken of waaruit zou kunnen blijken dat hij niet in staat is tot het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied. Noch verzoeker, noch zijn raadsman maakten tijdens de gehoren enige opmerking omtrent verzoekers capaciteiten voor het afleggen van een gehoor. Verder kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de door verzoeker aangevoerde asielmotieven werkelijk hebben plaatsvonden, deze feiten in verzoekers geheugen zijn gegrift gelet op de verregaande impact ervan op zijn verdere leven, zodat hij ook enkele jaren later hierover nog coherente en geloofwaardige verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gewezen op gegevens die verzoeker heeft weggelaten of niet vermeldde, maar tevens op fundamentele tegenstrijdige verklaringen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag bovendien worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het ontvangen van een dreigbrief hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweemde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Waar verzoeker verwijst naar de documenten die hij heeft neergelegd, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn gebrekkige opleiding, dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij tot het vijfde middelbaar naar school ging (gehoorverslag CGVS 27 november 2015, p. 3), hetgeen bezwaarlijk kan beschouwd worden als een gebrekkige scholingsgraad. Verzoeker is geboren op 3 april 1991, zodat zijn leeftijd geenszins een verschoning kan vormen voor de tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER